

Csináld magad

A társasház lépcsőin délutáni fénycsíkok szunnyadtak, amikor munkából hazajövet gyengén és fásultan megtaposta őket; minél feljebb ért, úgy tűnt, annál több van még hátra. Ha egy-egy emeleten megállt lélegzetet venni, az egymással szomszédos ajtók rosszalló lenézéssel sügtak össze a háta mögött, de mire rájuk nézett volna, elbújtak a névtáblák takarásában. Nemsoká felért a negyedikre, s miután kifújta magát, meglátta az ajtaja előtti lábtörlőt, s azon egy téglát; egy egyszerű, közönséges téglát.

Elgondolkodott, hogy kerülhetett oda. Valaki otffelejtette? Nem, bizonyára senki sem járkal téglákkal a hóna alatt, vagy ha mégis, feltűnne, ha elhagyná. Egy téglát; mit jelentsen ez? Ki és mit akar ezzel jelezni?

De nem foglalkozott vele túl sokáig: elővette a kulcsokat, és átlépve a téglát belépett a lakásba. Bent hatalmas csend volt, és úgy tűnt, a tárgyak lélegzetvisszafojtva tettetik, hogy meg sem mozdultak, míg gazdájuk munkában volt; csak a hűtő zúgott egykedvűen a konyhában.

Az előszobában levetette a kabátját és a cipőjét, a táskáját a fogasra akasztotta, s el kezdte kioldani a nyakkendőjét. Ekkor eszébe jutott, hogy mit fognak gondolni a szomszédok, ha meglátják a téglát a lábtörlőn. Azt fogják gondolni, hogy rendetlen, mi több, idióta: aki egy panel lépcsőházban kint felejt egy téglát a lábtörlőjén, az nem normális.

Kinyitotta az ajtót, és lenézett a téglára, ami még mindig ott feküdt a lábtörlőn, kérlelhetetlenül és egyszerűen. Lehajolt érte, s fél kezével felemelte; nehezebb volt, mint elsőre látszott. Jól megnézte, de semmi érdekeset nem látott rajta, így csak berakta a fogas alá.

Ezután a konyhába ment, unottan benyitott a hűtőbe, s a felcímkézett ételesek közül egy „hétfőt” vett ki; megmelegítette, és tévézés közben, a nappaliban ette meg, fogalma sem volt, pontosan mit is. A műsorok egymás után sorjáztak a képernyőn, alig lehetett megszabadulni tőlük; bőven besötétedett már, amikor felállt, hogy járjon egyet a lakásban, tegyen-vegyen valamit, amitől gyorsabban múlik az idő, de ahogy a sötét folyosón a villanykapcsoló felé botorkált, belerúgott valami keménybe.

A fájdalom hosszú pillanatokra megbénította, majd miután lecsillapodott, s nem talált újabb szitkokat, melyek elhallgatása még férfiasabbá tette, felkapcsolta a fényeket, és a földön a téglát vette észre. Szinte érezte, ahogy kigúnyolja a szerencsétlenségét; dühösen megragadta, s a fogas alá tette. De ott már volt egy; hát persze. Kis nyavalyások.

Bosszúsan besántikált a hálósobába, és lefeküdt aludni.

Másnap reggel úgy kelt, mint máskor, elcsigázottan és álmosan, összetörve, az álmai labirintusával a hajában. A mindennapi rutin irányította a mozdulatait, s mire összeszedte magát, mintha egy másik emberré vedlett volna, akinek semmi köze ahhoz a fickóhoz, aki itt és így képes élni. Összehúzta a nyakkendőjét, felvette a kabátját, és elindult.

Késő délután ért haza, kimerülten, mégsem elég fáradtan; túl sok ideje és ereje volt ahhoz, hogy elpocsékolja minden magára fordítható maradék idejét és erejét.

A földszinti levélszekrények felé indult, s mikor a sajátjához lépett, egy téglát talált benne beszorulva, bezárva, szánszalmasan magatehetetlenül. Nem tudta mire vélni a dolgot.

Nagy nehezen kifeszítette a téglát a postaládából, nézegette, méregette, sajnálta és félt tőle, de fogta, s felvitte magával a negyedikre, ahol az ajtaja előtt, a lábtörlőn egy másik téglá feküdt pihegve, akárcsak tegnap.

Felvette azt is, és a mellkasának támasztva, ügyetlenül egyensúlyozva őket az egyik karjában, a kulcsokért kezdett kutatni a zsebében. Miután meglelt a kulcs, és elfordította a zárban, nehezen tudott benyitni a lakásba, mintha az ajtót egy nehezék akadályozná. Bekukucskált a résnyire nyitott ajtón, s a padlón egy téglát látott. Erősebben betolta az ajtót, majd a kezeiben lévő téglákat a fogas alá tette a többihez, a harmadikat pedig lábbal tolta közéjük. Bezárta maga mögött az ajtót, levetette a kabátját és a cipőjét, a táskáját a fogasra akasztotta, s el kezdte kioldani a nyakkendőjét. Mikor már kényelmesen érezte magát, a konyhába ment, és a hűtőből elővett egy „keddet”...

Este, mikor a tévénézésből aludni indult, a folyosón elővigyázatosan lépkedett, nem akart belerúgni semmibe; mikor felkapcsolta a villanyt, egy újabb téglá szemtelenkedett középen, veszélyesen közel, hogy már szinte sajgott tőle a tegnapi zúzódás. De most túljárt az eszén, és diadalittasan kapta fel a téglát, hogy a fogas alá vigye. Ott azonban már hatalmas rakás összegyűlt, így elhatározta, szépen átpakolja őket a nappaliba, a fal mellé, ott több a hely. Fogta magát, s kettesével-hármasával áthordta a téglákat a szobába. Mire végzett, teljesen elfáradt, s úgy zuhant az ágyba, mint egy darab téglá.

Másnap reggel úgy kelt, mint máskor. A lábfejei álmosan keresték az ágy mellé hitt papucsokat, de azok már foglaltak voltak: egy-egy téglá viselte őket. Elmosolyodott, mint egy gyerekcsínyen; elkapta a grabancukat, és a nappaliba vitte őket, ahol az egyik fal már ki sem látszott a tégláktól. Ruháival magára kapta a frissesség látszatát is, s a szokásos lendülettel elindult dolgozni.

Mikor délután hazaért, rögtön a postaládákhoz sietett; felnyitotta a sajátját, és a tegnapi rutinnal kiszabadította az ott raboskodó téglát. Felrohant vele a lépcsőkön, már meg sem lepődött, hogy a lábtörlőn is egy téglá várja. Felkapta azt is, majd határozottan nyitott be a lakásba: a nehezéktéglá a padlókövön súrlódott. A téglákat gyorsan, szinte kapkodva cipelte be a nappaliba. Ezután levetette a kabátját és a cipőjét, a táskáját a fogasra akasztotta, s el kezdte kioldani a nyakkendőjét.

Benyitott a hűtőszekrénybe, de a polcokon csak téglák sorakoztak; címkére való tekintet nélkül megragadott néhányat, és ahogy csak bírta, hordta őket befelé a szobába. Mikor a hűtő kiürült, úgy érezte, rendbe kell tennie őket, nem lehetnek így, egymás hegyén-hátán a szoba közepén, ezért a következő fal mentén kezdte építeni a téglafalat, s mikor felépült, a téglahalomból mintha alig fogyott volna: nincs más választás, a nappaliból ki kell hordani minden bútort, hogy a téglák elférjenek.

A szoba éjfélre már teljesen üresen állt, csak a téglafalak és -halmok maradtak, melyeknek most újra nekiveselkedett, és szépen rakta őket egymásra, egymás után, egymás mellé. Mind a négy fal eltűnt a téglafalak takarásában; a szobának nem maradt sem ajtaja, sem ablaka. A téglák azonban nem fogytak, sőt egyre zajosabban pusmogtak, mintha ezzel őt akarnák hergelni.

Nem lehetett megállni, a téglákat tovább és tovább kellett rakni a már álló téglafalak mentén, mígnem a falak egyre közelebb kerültek egymáshoz: ha kitérta maga mellé a kezeit, már elérte a szemközti falakat. Ahogy lerakta az egyik téglát, egy másik rögtön ott termett a tenyerében; úgy illett bele, mintha az a legtermészetesebb dolog volna a világon.

Egyik téglá a másikat követte, s ő már úgy kimerült, hogy alig tartotta magát, de meg kellett tőlük szabadulnia, a helyükre kellett őket tennie, különben összefognak ellene, és amilyen sokan vannak, esélye sem maradna.

Egyszerre már csak egy téglá volt hátra, egyetlen egy, amelyet helyre kellett tenni, az utolsó kis nyavalyást: ott volt lent a lábainál, a földön; de a falak ekkorra már olyan közel kerültek hozzá, hogy nem tudott lehajolni érte. A téglá pedig meglegedetten tespedt a földön, és gúnyosan röhögött rajta.

2010. február 21.